

Mara Bratoš zablislala na otvorenju svoje izložbe u Dubrovniku

Nakon Zagreba, Mara Bratoš izložbu "Treća serija autoaktova 2015-16." sinoć je predstavila i u rodnom Dubrovniku u Galeriji Flora. Izložba hrabro prati suočavanje s vremenom gdje je autorica i drska i samosvjесna, snimljena je digitalnom tehnikom

Ova serija fotografija Mare Bratoš nastala je 2015. godine i završna je sekvenca spontanog niza od tri serije autoaktova koje su se čudnom podudarnošću događale u razmacima od točno deset godina. Ova serija analognih crnobijelih fotografija manjeg formata nastala je 1995 (Autoaktovi u šumi), dok je Mara još bila studentica kamere u na ADU u Zagrebu. Druga serija, nastala deset godina kasnije, 2005., rad je već afirmirane fotografkinje, s iskustvom snimanja kako drugih tako i sebe same. Riječ je o velikim kolor povećanjima scenski aranžiranih prizora. Sve ove serije bitno se međusobno razlikuju, kako po tehnologiji tako i po izrazu.

Mara Bratoš i Nikša Kušelj

Ova posljednja, osim što je, u skladu s vremenom, ostvarena u digitalnom obliku, i po pristupu je drugačija od obje prethodne. Više je tu ekspresije pa i naturalizma koji je započeo već u detaljima prethodne serije. Već i same po sebi ove fotografije svjedoče proteklo vrijeme koje Mara i ne pokušava nijekati. Nema retuša niti poze koja bi eventualno prikrila tragove proteklih godina, naprotiv, povremeno ona te znakove vremena upravo naglašava. Za razliku od pretežno totala iz prve dvije u ovoj se seriji kadar sužava, kamera je sasvim blizu, tijelo ispunjava uglavnom čitav format. Na djelu je segmentiranje tijela, analiza dijelova. Obilje je tu grča, autodenucijantnih poriva. Fokusirani su fragmenti lica u gro planu, istaknute žile na čelu, dominira ekspresija koja ne odaje sreću.

Notiramo lajtmotiv samoće kao konstantu, ali i dodatak izraza zamišljenosti, tuge, klonuća i straha, mjestimično gotovo strave, blizinu očaja... Uz nedvojbeni izostanak želje za dopadljivošću, očitavamo u naznaci čak i geste samonasilja (gužvanja i štibanja vlastite kože) koje kao da žele prizvati i pojačati prisutnost, povratiti stvarnost kao uvjet kontinuiteta.

Osim od ranije prisutne dekorativne cvijetne pozadine koja oponira emanaciji iz općeg

raspoloženja prizora, autorica ovaj put rabi i dodatne rekvizite - prazni tanjur i žlicu. Ti pomoćni predmeti omogućuju joj dodatne gestualne varijacije no istodobno nose i metaforički naboj. Ne, dakle, tek ideju doslovnog manjka fizički hranjive tvari već prije onu koja indicira duhovnu insuficijenciju, odsutnost, bolni osjećaj praznine i čežnju za sadržajem koji će omogućiti izlječenje.